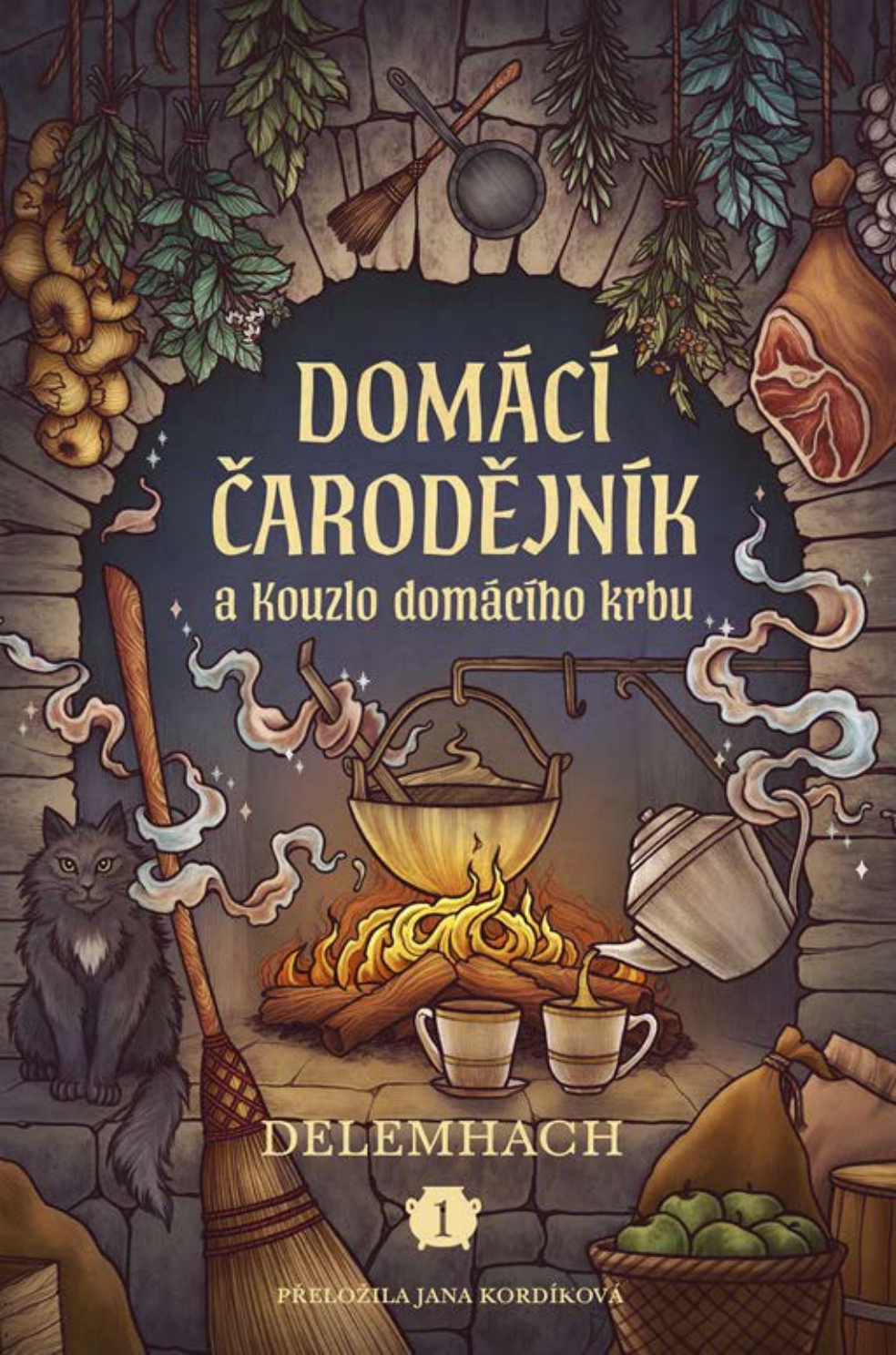
DOMÁCÍ
ČARODĚJNÍK
a Kouzlo domácího krbu
DELEMHACH
1
PŘELOŽILA JANA KORDÍKOVÁ

DOMÁCÍ ČARODĚJNÍK

a Kouzlo domácího krbu

DELEMHACH

DOMÁCÍ ČARODĚJNÍK

a Kouzlo domácího krbu

přeložila Jana Kordíková

The House Witch 1 © 2022 by Emilie Nikota

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Kordíková, 2026
Cover © Podium Entertainment, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8667-1

Tento příběh věnuji Sigsovi a rodičům.

Sigsi, děkuju za tvou podporu a pomoc, aby se z mého snu mohla stát realita. Že jsi přicházel s neotřelými nápady, jak dosáhnout cíle, nechával ses vyrušit pokaždé, když mě přemohlo nadšení nebo potkala nějaká překážka a bylo nutné se ti svěřit. Miluju tě a doufám, že se mnou vydržíš i při práci na budoucích knihách!

Rodičům za jejich skvělou výchovu a za lásku k fantazii, zázrakům a samozřejmě i jídlu. Vaše bezpodmínečná trpělivost, s níž jste ke mně celý život přistupovali a milovali mě, se stala úžasným zdrojem magie a za to snad ani nelze dostatečně poděkovat.

Mám obrovské štěstí, že mě obklopuje tolik skvělých lidí.

KAPITOLA 1

Fin

Věrní poddaní Daxarijského království svou rodnou zemi popisovali jako roztomilý blázinec. Obyvatelé nepřátelského Troivacku, ležícího za Alcidským mořem, celý kontinent nazývali spolkem hlupáků. Za tyto přezdívky království z větší části vděčilo loukám posetým labyrintem nesmyslných cest a vesniček, které se budovaly asi se stejným rozmyslem, jako když ovce metá kozelce. I když většina země trpěla geografickým chaosem, čtyři největší daxarijská města se velmi rozumně rozkládala u severních, východních, západních a jižních hranic.

Současný král s královnou sídlili západně od dobře chráněného severního města Austice. Během své téměř patnáctileté vlády si dvojice získala všeobecný obdiv i úctu.

Jednoho mimořádně pěkného a slunného dne na začátku jara se král Daxarie měl sejít se svými poradci kvůli zvěstem o chystaném útoku z Troivacku. Vůbec netušil, že právě dorazil první z jeho nových hradních zaměstnanců.

Dřevěný vůz se dokodrcal až na kraj kuchyňské zahrady. Vlasatý vozka malé postavy s nepříliš radostným zasténáním seskočil z kozlíku. Vzápětí začal na smaragdově zelený trávník skládat měkké pytle, které si do vozu naložil jeho pasažér.

„Vyložím si to sám," ozval se vysoký mladík, když se mrštně vyhoupl ze zadní části vozu, a chytil jeden z pytlů dřív, než dopadl na trávu.

„Ale koukej sebou hodit. Jaký pitomec si s sebou na cestu bere koště?“ Vozka si vyhrnul hnědé kalhoty plné skvrn a netrpělivě se opřel o stárnoucího oslíka.

„Vy asi nebydlíte na hradě, co?“ zeptal se ho mladík.

Vozka mžoural do slunce a přitom se snažil mračit. „Vypadám snad, že žiju v tý honosný hromadě kamení?“

„V životě už jsem nepříjemných překvapení zažil až až,“ zamumlal pasažér poté, co vytáhl poslední pytel, vlastně spíš sám pro sebe než k vozkovi. „O další nestojím.“

„Ty hele, co jako…?!“

Nastávající rozmíšku přerušila oplácaná služebná ve smetanových vlněných šatech, která k nim přispěchala po zahradní pěšině.

„Ty jsi ten nový kuchař?“ křikla. Lehce se zadýchávala, otírala si ruce do bílé zástěry a také mhouřila oči, protože se nově příchozímu chtěla podívat do obličeje.

„A vy asi budete hlavní hospodyně, že? Já se jmenuju Finlay Ashowan. Říkejte mi Fine.“

„Panečku, vypadáš hrozně mladě! Já jsem Ruby.“

Nový kuchař si tři pytle přehodil přes ramena a čtvrtý vzal do ruky spolu s koštětem, jako by vůbec nic nevážil. Na zemi jich ještě pár zůstalo, ale ty ho zřejmě netrápily.

„Tak se měj, Kipe,“ křikl na vozku. „Snad už se nikdy nepotkáme.“

„Ty zmetku, doufám, že budeš srát cihly!“ zaječel mu vozka do zad.

Fin místo odpovědi zvedl prostředníček na ruce, v níž nesl pytel, a ve sprše nadávek zmizel mezi bahnitými zeleninovými a bylinkovými záhony, na kterých zatím rostlo jen pár výhonků.

Když překročil práh hradní kuchyně, chvilku mu trvalo, než si jeho oči zvykly na tmu a odhalily všeobecný zmatek.

Lidé mluvili jeden přes druhého a pracovali bez jakékoli vzájemné koordinace.

Byly tam dvě služebné v růžových vlněných šatech a světle modrých zástěrách. Krájely zeleninu, dávaly ji do vědra s vodou a neustále klevetily. U dlouhého dřevěného stolu, který byl o dost

nižší než jídelní stůl před krbem, seděla skupinka rytířů. Všichni něco pokřikovali na vyděšenou mladou dívku, která se snažila oloupat hromadu rubínově červených jablek.

Pážata rytířů si házela s něčím, co se podobalo bramboře, smála se a povídala si spolu.

Tři postarší služky si něco pobrukovaly, zatímco vršily pytle s moukou k jediné zdi, v níž bylo obrovské kulaté okno osvětlující celou kamennou místnost, dlouhé dřevěné trámy vedoucí přes klenutý strop, ale také obličeje této nesourodé skupinky. Ne že by nějaký z nich byl nově příchozímu povědomý.

Teprve pak Fin spočinul pohledem na jediné klidné osobě uprostřed všeho toho zmatku.

Z rohu u obloukových dveří, které zřejmě vedly do chodby, na něj upírala tmavé oči žena v nachových pouzdrových šatech. Husté černé vlasy měla napůl stažené dozadu, zbytek jí jemně splýval po ramenou. Zlaté spirálovité náušnice odrážely slabé jarní světlo. Lehce se na něj usmála a povytáhla obočí, ale přitom si ho s neskrývaným zájmem dál prohlížela. Jako by se nemohla rozhodnout, jestli je spíš pobavená, nebo ho odsuzuje.

Upustil vaky na podlahu, založil si ruce na hrudníku a pohlédl na hlavní hospodyni. Ta se obrátila a překvapeně zamrkala.

„Já si říkala, že máš mladý hlas!“ vykřikla, když si konečně mohla prohlédnout jeho obličej. Tím utišila celou místnost, všichni se otočili na nově příchozího.

Jeho zářivě rudé vlasy byly hezky přistřižené a sčesané do strany. V šikmých zářivě modrých očích měl zlaté flíčky. Chvíli se jen tak díval a pak si začal poklepávat ukazováčkem na nevýrazné pihy na předloktí.

Byl vysoký, štíhlý a nebylo mu ani třicet.

„To musí být omyl,“ vyhrkla Ruby, kterou očividně omráčilo, že by kuchař krále Daxarie mohl být tak mladý a… hezký.

„Ukážu vám dopis napsaný a zapečetěný vaším bývalým kuchařem. Pak budu chtít, aby z mé kuchyně odešli všichni kromě hlavní hospodyně.“ Drtil slova mezi zuby, jako by musel odolávat touze křičet.

Kvůli tónu, jaký nasadil, na něj všichni hleděli se směsicí úžasu a pobavení.

Odfrkl si, sáhl do vaku a skutečně vyndal jakýsi svitek.

„Tak počkat, mladý muži! Nemůžeš tady rozkazovat mým lidem, nebo dokonce rytířům, pro živé bohy…“

Zamával svitkem před Rubyiným obličejem a čekal, dokud neochotně nenatáhla ruku.

Při čtení pohybovala rty. Přelouskala pochvalná slova, kterými bývalý kuchař mladíka popisoval a neústupně trval na tom, že ho na hradě musí zaměstnat, a zbledla.

Znovu svitek stočila a rozpačitě si odkašlala.

„Má paní a pánové, tohle je Finlay Ashowan, nový královský kuchař.“ Udělala pukrle směrem k ženě sedící u okna a potom ještě k rytířům.

„Vítej, kuchaři. Uvidíme, co se ti povede s těmi chcankami, které tu vydávají za pivo.“ Nejvyšší z rytířů, jehož mohutný hrudník zakrývala plátová zbroj, vstal a pozvedl svůj džbánek. Když se napil, pivo mu stékalo do prokvetlých vousů.

Roztřesená dívka loupající jablka u stolu po jeho levici se očividně odtáhla.

Fin se zamračil, ale sklonil hlavu, nejdřív před záhadnou nachovou dámou a pak i před rytíři.

„Kdybyste laskavě opustili kuchyni, rád bych se s hlavní hospodyní poradil, jak začít připravovat jídlo pro Jeho Veličenstvo,“ poznamenal odměřeně. „Ty tam.“ Ukázal na služebnou, která se právě chystala uříznout si palec místo jablečné slupky. „Prosím, zaběhni do zahrady pro mátu, šalvěj a heřmánek.“

Dívka hlasitě upustila nůž i jablko a co možná nejrychleji oběhla stůl. Bez jediného ohlédnutí se prohnala kolem nového kuchaře a zmizela v otevřených dveřích za ním.

Takhle brzy na jaře ještě žádné byliny nerostly, ale nikoho nenapadlo na to upozornit.

Rytíři se smáli a navzájem škádlili kvůli tomu, v jakých byla služebná rozpacích, ale potom, protože jejich „hračka“ už byla pryč, vypochodovali z kuchyně i se svými pážaty. Také ostatní

služebné pomalu odcházely, vrhaly nejisté pohledy na hlavní hospodyni a něco si spolu špitaly.

Jako poslední vstala záhadná dáma a došla k Finovi a Ruby. V kuchyni už zůstali jen oni.

Fina překvapilo, že i když mu ji představili jako paní, kromě náušnic na sobě neměla žádné drahé ozdoby. Její snědá kůže byla hladká a bez jediné chybičky, tmavé oči velmi výrazné, úsměv tajemný. Začínala dráždit Finovy už tak velmi citlivé nervy.

Kvůli tomu se jí uklonil, teprve když byla jen kousek od něj.

„Jsem vikomtka Annika Jenourová. Moc mě těší, že se s vámi můžu seznámit," představila se a královsky pokývla hlavou.

Fin nic neříkal. Přemýšlel, proč se tady ta žena dál zdržuje. Náhle se zářivě usmála, jenomže to ho neomráčilo tak jako většinu mužů, když se setkali s její krásou.

Naopak, zamračil se.

„Dotkla jsem se vás nějak?" zeptala se vesele a přejela pohledem po jeho měděných vlasech.

„Kdepak. Nechci být nezdvořilý, má paní, ale má-li král dnes večer dostat řádné jídlo, měl bych se pustit do práce."

Dámě se v obličeji na chvilku objevil tajemný výraz, pak se usmála mnohem odměřeněji než předtím, krátce přikývla, otočila se a odešla.

Jakmile utichly vikomtčiny kroky, Ruby se na něj rozzlobeně otočila. „Co to s tebou je?"

Ale právě v tu chvíli do zadních dveří vpadla mladá služebná. Fin se přes všechen ten hluk ani nepohnul a dál si přimhouřenýma očima přeměřoval hlavní hospodyni.

„Kuchaři, přinesla jsem ty bylinky, ale… našla jsem je až v nějakých pytlích… na trávníku," zadýchávala se dívka. Světlé vlasy jí splývaly po ramenou.

„Výborně. Tak prosím vezmi mátu a heřmánek a uvař čaj. My zatím probereme stravovací návyky našeho krále a také počet šlechticů a služebnictva žijících na hradě."

Obě ženy se na sebe podívaly a pak vytřeštily oči na něj.

„A ta šalvěj?" začala dívka opatrně. „Tu jsi chtěl na co?"

„O tu se postarám později.“ Pak konečně uvolnil ruce z hrudníku a ukázal na přeplněný přípravný pult. Obě ženy ho mlčky obešly, i když měly v hlavě tisíce otázek a myšlenek.

Hodinu po konci schůzky hradního služebnictva hlavní hospodyně Ruby pospíchala přivítat tři nové sluhy a královninu komornou, kteří dorazili až po Finovi.

Mladá dívka, která se na kuchařův příkaz posadila k nim, se jmenovala se Hannah. Poslal ji vyleštit poháry k večeři a vzhledem k tomu, že už se na jejím pracovišti nezdržovali žádní rytíři, zamířila tam s mnohem větším nadšením.

Fin měl také ucházející náladu. Po téměř půlhodinové hádce si nakonec prosadil, kolik lidí bude potřebovat k ruce. K vaření pro dvě stě sloužících a sto členů královské družiny nepotřeboval víc než čtyři, ale nakonec ustoupil a souhlasil s pěti, protože už ho přestalo bavit poslouchat Rubyiny pochybovačné řeči.

Když však začali řešit, kdo přesně do jeho kuchyně bude mít přístup a podle čeho si bude vybírat své pomocníky, nehodlal už ustoupit ani o krok. Rozhodl, že první z nich bude Hannah a ostatní si vybere do konce týdne.

Dnešní večeře byla téměř hotová už před jeho příjezdem, a tak prohlásil, že ji dokončí sám. Ruby na odchodu nespokojeně a rozhořčeně brblala, občas i zaklela. Hannah ji nejistě následovala a vrhala na nového kuchaře omluvné pohledy.

Fin zvedal poklice na hrncích a kontroloval pánve, aby zjistil, v jakém stavu je jídlo. Pak nespokojeně ohrnul nos. Přejel pohledem liduprázdnou, ale stále dost neuspořádanou kuchyni a povzdechl si.

Byla tu ještě spousta práce.

„Vzduch je čistý. Tak se do toho pustíme!“

Něco tiše rozkázal svým vakům. Koště se napřímilo a začalo zametat špínu, kterou sem přes den zanesla ta spousta lidí.

Pak došel ke dveřím a pevně je zavřel. Kdyby se někdo dotkl jejich povrchu, všechna kouzla v místnosti by okamžitě ustala. To zařídil dotykem prstu na kliku z kovaného železa.

Když se obrátil zpátky do ušmudlané kuchyně, dal si ruce v bok a zaskřípal zuby. Nečekal, že bude v takhle špatném stavu.

Luskl prsty. Všechny kuchyňské nože ožily a nadpřirozenou rychlostí začaly loupat hromadu jablek. Potom zamířil ke svým vakům a vytáhl pečlivě zabalené sušené bylinky.

Většinu z nich odložil na římsu táhnoucí se podél celé kuchyně, na níž byly chaoticky naskládané nejrůznější misky a talíře. Veškeré nádobí se vzneslo do vzduchu a pak dosedlo na polici pod římsou, kam patřilo. A udělalo to ze své vlastní vůle, stačilo k tomu Finovo přísně povytažené obočí.

Vyklidil i zbytek bylinek, dvě z nich vybral a pak se obrátil k litinovému hrnci, ve kterém bublal záhadný vývar. Poté co ho ještě jednou znechuceně očichal, popadl měchačku a několikrát tu odpornost pečlivě vypočítanými pohyby zamíchal. Potom začal věnovat pozornost oknu a odhodlaně potřásl hlavou. Měl na něj použít stejné kouzlo jako na dveře. Proč je ve svých opatřeních tak nedůsledný?

Jediným krátkým ťuknutím na studené sklo ho přinutil, aby se zatmavilo. Nikdo se nebude dívat dovnitř, když se tu čaruje!

Spokojeně přikývl a znovu zkontroloval místnost, která už se začínala uspořádávat do stavu, jenž mu vyhovoval. Oba konce červeného provázku, který svazoval štětiny koštěte, se zvedly do vzduchu, jako by mu náhle narostly paže, ovinuly se kolem vaků dosud ležících na podlaze a přesunuly je do kouta. Pak se koště pustilo do nového úkolu.

Brzy byly všechny předměty na svém místě a kuchyni naplnily úžasné vůně, jak Fin postupně dokončoval jídlo za jídlem. I když už se venku setmělo, působila útulně a přátelsky. Oheň krásně hořel a večeře už byla skoro hotová.

Fin elegantním pohybem zápěstí posypal polévku poslední dávkou pažitky, a přesně jak čekal, do dveří vešli první sloužící.

Nezmátl je pohled na vznášející se nádobí a košťata, která samostatně uklízela. Nic z toho ani nezahlédli. Udivilo je nové uspořádání, tak nové, až si chvilku mysleli, že vstoupili do úplně jiné místnosti.

Místo obvyklého zmatku, věčných skvrn na podlaze a stolů, nad kterými se vznášely oblaky kouře a záhadných vůní, se ocitli v čisté, příjemně vytopené kuchyni. Tomu pocitu by se možná vyrovnalo jen sevření v náručí milované osoby. A pak navíc ucítili ty nejlákavější vůně, jaké v životě poznali.

Všechny příchozí naprosto ohromilo, jak je zaplavují příjemné vlny a okamžitě je konejší a ukolébávají do naprostého uvolnění. Rychle v nich zavládl silný pocit, že jsou zase doma u maminky. Stáli u dveří a vydrželi by tak asi věčně, kdyby Fin zatleskáním to kouzlo nenarušil.

Tím přitáhl jejich oči ke své naškrobené bílé tunice a jiskřivému pohledu.

„Začneme prvním chodem, ano?“

KAPITOLA 2

Neodbytní pomocníci

Když z poradní místnosti odešel poslední z jeho vazalů, daxarijský král Norman si unaveně promnul spánky. Začínala ho bolet hlava a celkově se cítil mnohem starší a prázdnější než kdy dřív. Zavřel oči. Nejradši by usnul už tady, ve svém křesle, ale příjemný klid narušilo nezaměnitelné zaťukání na dveře.

„Vstupte, Ruby," zavolal a lehce se napřímil.

Hlavní hospodyně byla otevřená, vždy ochotná svěřit se s myšlenkami a pocity. Zároveň skvěle zvládala organizovat personál, takže pod jejím vedením to na hradě klapalo mnohem lépe než dřív. Sice to tam působilo stejně chaoticky a neuspořádaně jako kdekoli jinde na celém kontinentu, nicméně alespoň některé věci se dotahovaly do konce.

Udělala hluboké pukrle, pak se rychle zase narovnala a při tom svírala obě ruce v pěst, což bylo neklamné znamení, že má něco na srdci.

„Tak jak sem zapadli noví sloužící?" zajímal se král, protože odhadl, že právě to je příčinou jejích starostí.

„Jsou to darebové, ale Devon je rychle postaví do latě. Nová komorná je trochu nešika, ale to bude tím, že jí ještě rostou nohy," vysvětlila na jeden nádech. Na konci výčtu náhle zaváhala.

„A co ten mladý kuchař?" Král potlačil zívnutí. Upřímně doufal, že nový příchozí hned neprovedl nějakou hloupost, nezapálil kuchyni nebo něco takového.

„Chová se, jako by mu to tady patřilo!“ vyhrkla Ruby, až jí kulaté tváře znachověly.

Norman prudce otevřel oči a na rtech se mu objevil lehký, pobavený úsměv.

„To mi vysvětlete, Ruby,“ požádal ji tiše. Její rozrušení očividně příliš nebral v potaz. Hospodyně sice dokázala velmi výkonně řídit personál, ale často měla zbytečně pevné představy, jak by se věci měly dělat. Nejednou se už kvůli tomu s někým dostala do sporu…

„Hned na začátku se nepohodl s vozkou, který ho sem přivezl. Mělo mi to napovědět, že s ním nebude lehké pořízení! Sotva překročil práh kuchyně, všem nařídil, aby šli pryč. A to tam byli pánové Taylor, Lewis a Andrews a také paní Jenourová! Vyhnal je ven a téměř jim neprojevil úctu. Nechal si tam jen mě a jednu mladou služebnou. Prý nechce mít v kuchyni víc než pět pomocníků a trvá na tom, že si je vybere bez ohledu na jejich stávající práci. A nikoho jiného tam pak nepustí.“

Když to Ruby všechno vypověděla, působila ještě rozrušeněji. Zoufale bojovala s nutkáním rozzlobeně přecházet po místnosti.

Král si opřel hlavu o tři prsty, lokty nechal položené na područkách křesla. „Ještě něco?“

Zněl klidně, ale už ji poslouchal pozorněji. V oříškových očích se mu znovu objevilo světlo, jak se mysl zbavovala vyčerpané ochablosti.

„Vyptával se na vaše stravovací návyky, pak mi položil spoustu dalších podivných dotazů o vás, o královně, o mladém princi a…“

„Jakých dotazů?“ Tentokrát už Normanův hlas nezněl vůbec bezstarostně a shovívavě. Objevil se v něm autoritativní podtón člověka oplývajícího rozumem i mocí.

Ruby tu proměnu zaznamenala a vyděšeně ucukla.

„Zajímal se o vaše oblíbená jídla, potom se vyptával, jaké pijete víno a pivo, kdy přesně pijete, jak spíte, v kolik hodin vstáváte… Na některé dotazy se mi nechtělo odpovídat, ale…“

Král prudce vstal. Hedvábný plášť hořčicové barvy, který měl zapnutý až ke krku, působil poněkud obyčejně, ale dojem napravovala Normanova majestátní špičatá bradka.

Chystal se znovu promluvit, když se ozvalo další zaklepání. Zabraný do myšlenek, které v něm vyvolával nový kuchař, si vůbec neuvědomil, že toho člověka za dveřmi pozval dovnitř. Do kuchyně vstoupila paní Annika Jenourová, kterou chtěl stejně zavolat.

„Už můžete běžet, Ruby," pronesl král, ale nespouštěl oči z Anniky. Dáma působila stejně klidně a vyrovnaně jako obvykle. Na sobě měla večerní šaty z tmavomodrého hedvábí, kolem výstřihu ve tvaru písmene V obšité stříbrnou nití. Safírový náhrdelník dokonale ladil s barvou oblečení. Byla to neuvěřitelně krásná žena. Když spatřila Ruby, ze všech těch stížností ještě celou zarudlou, vřele se na ni usmála.

Jakmile se však za hospodyní zavřely dveře, Annika se s vážnou tváří obrátila na krále.

„Doslechl jsem se spoustu věcí o tom novém kuchaři," oznámil Norman tiše.

„Není to špeh z Troivacku, jestli myslíte tohle," ujistila ho lhostejně. Jeho viditelné znepokojení s ní ani nepohnulo. „Tam by nikdo s jeho vizáží nepřežil, i kdyby to snad byl mág," pokrčila rameny.

„Jak sama dobře víte, mám nepřátele i na tomto světadíle," připomněl jí vážně král Norman. Vstal od dlouhého jednacího stolu a rozvážně vykročil směrem k ní.

„Ale žádný z těch nepřátel by se nezdržoval tím, že by falšoval doporučení našeho bývalého kuchaře Luky jen aby se dostal až na hrad. Poslali by někoho níže postaveného, nejspíš služebnou nebo páže, kteří by pak na sebe… zbytečně neupozorňovali." Annika si založila ruce a podívala se mu přímo do očí.

Král se zatvářil udiveně. „On opravdu působí a jedná tak podivně?"

„Na muže má neuvěřitelně jemné rysy. Zároveň disponuje jistou… elegancí." Annika se krátce zasmála. „Vůbec se nepodobá těm kuchařům s velkými břichy a červenými tvářemi."

„Dobře, dobře. Ale pro jistotu ho ještě nechám prověřit svým mágem. S pokrmy, které nám připraví, si naštěstí budeme muset dělat starosti až zítra večer…"

„Vaše Veličenstvo, on se pustil do práce, jakmile vešel do kuchyně. Takže pokud jsem si nespletla čas večeře, jeho první jídlo ochutnáte už za několik minut."

Mile se usmála, zatímco král si povzdechl a poraženecky se sesunul do křesla.

Pak se ozvalo další zaklepání, tento večer už potřetí, a paní Annika si rychle, ale ladně chytila sukně, aby udělala hluboké pukrle na rozloučenou.

„Paní Anniko, zařídím, aby vám zítra ráno připravili koně na projížďku. Královna si bohužel potěšení z vaší přítomnosti nechá ujít, protože se momentálně necítí ve své kůži."

Annika králi poděkovala a pak se zase narovnala. Mrkla na sluhu, který mezitím vstoupil, a ten z toho chudák málem rozlil obsah malé misky na podnosu, který držel v obou rukou. Nemohlo mu být víc než šestnáct a uniformu složenou z vínové čapky a ladící vestičky nosil s velkou hrdostí. O tom svědčila i velká péče, kterou jí věnoval.

„Můj králi," zakoktal, „nový kuchař vám posílá vývar, abyste si ho mohl dát ještě před večeří. A doplnil ho sklenicí ochuceného mléka."

Král si misku podezřívavě prohlédl. „Ochutnali to moji ochutnavači?"

„Ano, Vaše Veličenstvo, oba. Mléko prý je nechutné, ale kuchař jim řekl, že má léčivé účinky. Vývar se podle nich nepodobá ničemu, co kdy jedli, ale je lahodný."

Král se v duchu smířil s předčasným odchodem z tohoto světa a natáhl ruku k podnosu. Mléko nebylo ani trochu dobré, ovšem o kvalitách vývaru ochutnavači nelhali. Byl nejen lahodný, ale z nějakého důvodu také neuvěřitelně výživný. Norman měl pocit, jako by jeho žaludek až do této chvíle nepoznal skutečnou sytost a nyní se jí nemohl nabažit.

Potom sledoval, jak mladík sklízí nádobí, a na nadcházející večeři se těšil s mnohem větším zájmem a zvědavostí než předtím.

• • •

Velkým kulatým oknem teprve začalo pronikat první slabé světlo úsvitu, ale Fin už dávno vyvaloval těsto po velkém přípravném stole.

Před ním se tyčila Ruby s rukama zaťatýma v pěst. Vypadala, jako by měla každou chvilku vybuchnout, na pravém spánku jí pulzovala žilka, z rudého obličeje hleděly ledově chladné modré oči.

„Proč jsi kuchyni uspořádal jinak a nechal sem poslat deset věder vody?“ Tak moc se snažila ovládnout svůj hněv, až zněl její hlas přiškrceně.

„Každá nádoba, utěrka, hrnec, pánev a příbor, zkrátka všechno se umyje mýdlem, které jsem do těch věder přidal. Kuchyni jsem si uspořádal tak, jak mi to vyhovuje,“ vysvětlil klidně, zatímco plochý obdélník těsta pomazával rozpuštěným máslem. „A co je vám vlastně do toho?“

„Co je mi do toho?! Jsem tady hospodyně, to je mi do toho!“ vyjekla a třískla oběma dlaněmi do stolu.

Fin potřel těsto silnou vrstvou smetany a potom na ni začal zručně krájet jahody.

„Mám-li mít všechna jídla hotová včas, musím vědět, kde je nádobí a kde jsou suroviny. Od úsvitu do soumraku budu mít hlavní část vaření na starost sám, tak chci postupovat co možná nejrychleji. Chápete, co vám říkám?“ pronášel bezbarvým tónem. Pak vložil konečky prstů pod okraj těsta a začal ho stáčet přes smetanu a ovoce, až vznikla silná rolka.

Následovalo krátké ticho. Fin se obával, jestli hospodyni nepřivodil mrtvici, ale nepodíval se a dál si hleděl své práce.

Když konečně krátce vzhlédl, překvapeně vytřeštil oči, protože hlavní hospodyně se tvářila téměř nepříčetně.

Trpělivě čekal na její odpověď.

„Já… chápu, jak to myslíš, ale…“ Zajíkla se, protože měla opravdu co dělat, aby nevybuchla. „Kdybys prostě souhlasil, aby ti pomáhalo více lidí, nemusel jsi to tu celé přestavovat.“

„To by bylo zbytečné plýtvání. Díky tomu, že jsem si kuchyni přizpůsobil, máte k dispozici více služebnictva pro zbytek hradu. Děkovat mi nemusíte.“

Fin se usmál, vytáhl dlouhý nůž a bleskurychle celou rolku rozkrájel. Když jednotlivé kousky položil řezem nahoru, ukázalo se, že jsou v nich krásné spirálovité vzory. Pak pohlédl na Ruby, kterou naprosto ohromila zručnost, s níž to provedl.

„A kdo umyje ty stovky talířů a příborů, co tu zůstaly od večeře?“ zeptala se jedovatě, když se trochu uklidnila.

„No, těch pět pomocníků, bez kterých se podle vás neobejdu, se asi nebude úplně nudit,“ poznamenal Fin. Naskládal kousky na tenký plech a pokapal je posledními zbytky másla, aby je mohl vložit do velké trouby nad krbem.

Současně z trouby vytáhl pánev s vaječnou omeletou, do které předtím vmíchal i jakousi zelenou listovou zeleninu. Nyní ji dochutil zvláštním kořením rezavé barvy a pak rozkrájel na osm dokonale pravidelných částí.

Nakonec do hrnku nalil horký čaj a dva kousky omelety přenesl na talířky. Jeden podal Ruby spolu s hrnkem.

„Nejdřív se najezte. Pak mi prosím dovolte, abych si prohlédl služebnictvo a vybral těch pět povinných pomocníků.“

Jeho žádost zněla spíš jako rozkaz, a kdyby Ruby zmateně nezírala na jídlo ležící před ní, možná by si uvědomila, že se na něj pořád ještě zlobí.

„Co to má být?“ zeptala se, když si od něj brala nabízenou vidličku.

Fin si přejel rukou přes obličej a unaveně se opřel lokty o stůl. Doufal, že se s touhle ženskou nebude takhle hádat každé ráno. Byla snad ještě otravnější než jeho matka, nebo přinejmenším stejně.

„Je to dobré jídlo, tak si ho užijte,“ pobídl ji znovu a také se pustil do jídla. Sám ho nezapíjel čajem, ale jakousi tmavou tekutinou.

Když v sobě Ruby měla pár soust a polovinu obsahu hrnku, konečně znovu promluvila, tentokrát už mnohem tišším hlasem.

„Proč pečeš ty spirálky?“

„K čaji.“

Ruby se prudce napřímila, protože ji tím okamžitě znervóznil. „Ty ještě nemáš připravenou snídani?“

„To stihnu. Příprava snídaně pro všechny mi zabere hodinu. Maso a ovoce jsou snadné. Když už o něm mluvíme…“

Odešel k vaku opřenému o stěnu pod oknem a vrátil se s dvěma hruškami. Ruby se s povzdechem dívala, jak za necelou minutu obě rozkrájel na tenké plátky.

„Čím to, že jsi už ve svém věku takhle zručný?“ zajímala se, ale vlastně mluvila spíš sama k sobě.

Fin zatím plátky hrušek elegantně rozmístil na její poloprázdný talíř a překvapeně povytáhl obočí. Na podobné otázky nebyl zvyklý odpovídat, takže neměl připravenou žádnou lež.

„Podle matky jsem rozený kuchař, takhle jsem ji překvapoval už jako malý kluk. Několik lekcí jsem samozřejmě dostal, to mi umožnilo dobře vyladit své recepty a kuchařské techniky k dokonalosti, ale z větší části jsem samouk.“

Dlouze se napil ze šálku.

„Co to piješ?“ zajímala se Ruby.

„Něco, co byste nikdy neměla ochutnávat,“ zamumlal si pod vousy.

„Prosím?“

„Je to takový… lék. Lék na srdce,“ zalhal neobratně. Bez druhého šálku kávy časné ranní rozhovory moc nezvládal. „Takže, Ruby, kdybyste mě už laskavě žádné další ráno nevyrušovala, abych byl schopný všechno stíhat…“

Hlavní hospodyně se zachmuřila. „Ty snad nestojíš o společnost?“

„Jsem raději sám.“ Fin oba talíře donesl k vědrům a odložil do vody. Nespokojené pomlaskávání své návštěvnice prostě ignoroval. „Mohl bych se teď seznámit se služebnictvem?“

„Ale co ta snídaně?“ zajímala se rozrušeně.

„Snídani dokončím až po výběru svých pomocníků. Vždyť královská rodina vstane až tak za tři hodiny.“

Zamířil ke dveřím a otevřel je, čímž Ruby naznačil, že by měla jít první.

Hlavní hospodyně kroutila hlavou. „Jsi nejdivnější člověk, jakého jsem kdy potkala.“

„Ještě že jsem nejdivnější, a ne nejhorší."

„To se také ještě může klidně stát."

V jídelně pro služebnictvo stáli muži a ženy vyrovnaní ve čtyřech dlouhých řadách. Mnozí ještě měli v očích ospalky, jiní zase jen těžko potlačovali zívání.

Nic z toho ovšem Fina nijak netrápilo.

„Chci, abyste všichni natáhli ruce dlaněmi dolů," nařídil jim zvučným hlasem.

Sloužící se zmateně podívali jeden na druhého, ale poslechli. Zároveň okukovali podivného kuchaře, o němž už tolik slyšeli.

Fin všechny ruce pečlivě zkoumal, a pokud ho zaujaly, prohlédl si jejich majitele od hlavy až k patě. Když se dostal až na konec poslední řady, začal se pomalu vracet.

Potom k sobě přivolal tři ženy, mezi nimi i Hannah ze včerejška, a dva muže.

„Tak počkat! Claire si vzít nemůžeš! Je to nejlepší švadlena z celého hradu!" Ruby popadla druhou ženu za paži a prudce ji stáhla zpátky do řady.

„V tom případě se spokojím se čtyřmi." Fin pokrčil rameny a zamířil k východu z jídelny. Bude mu stačit jen několik kroků a vrátí se do kuchyně, jejíž dveře byly vpravo na konci krátké chodby.

„Vybral sis ji schválně!" utrhla se na něj Ruby a založila si ruce na hrudníku, opět připravená pustit se s ním do křížku.

„Jistěže ano. Vždyť jsem na ni ukázal."

„Tak to nemyslím. Bylo ti jasné, že se s ní nikdy nerozloučím. Chtěl jsi mě donutit, abych přistoupila na to, že ti budou stačit jen čtyři pomocníci."

Fin už měl na jedno ráno dohadů až dost. Obrátil se a vyrazil s rukama sepnutýma za zády, až se dostal těsně před Ruby a zpražil ji pohledem.

„Vybíral jsem si lidi s nejčistšími nehty, kteří se pravidelně myjí. Netuším, kdo jsou ani jaké povinnosti měli předtím. Jestli na mě dál budete klást nesmyslné požadavky a předvádět hysterické

scény, odejdu z hradu ještě před obědem. Já vám také neříkám, jak máte řídit sloužící, pokud to nijak neovlivňuje mou práci. Zorganizovat kuchyni si umím stejně dobře, jako se vyznáte ve své vlastní práci."

Ruby dýchala až nečekaně přerývavě, ale už neřekla ani slovo. Fin se spokojeně usmál a odvedl si všech pět nových pomocníků.

„Claire pro tebe bude pracovat jenom napůl! Pořád musí pomáhat královně při jejích…"

„Skvělé!" křikl Fin přes rameno. Byl příliš dopálený na to, aby se otočil.

Ve stínu chodby se opírala o stěnu paní Annika Jenourová. Celý výstup poslouchala s narůstajícím zájmem. Ruce měla zkřížené a lehce se usmívala.

To je ale pěkný nadutec.

KAPITOLA 3

Řádný rozruch

Annika rozrazila dveře kuchyně a zářivě se usmála, protože očekávala, že přivítá pět přepracovaných sloužících vybraných Finlayem Ashowanem. Místnost však byla prázdná, až na samotného kuchaře. Ten se na ni ledabyle podíval, místo poklony jen lehce kývl hlavou a dál se věnoval své práci. S vyhrnutými rukávy bílé tuniky právě míchal salát ze zelených fazolek, paprik a sýra.

„Kde máte pomocníky?" zajímala se Annika. Došla k přípravnému stolu a odložila na něj svůj bičík a rukavice. Měla na sobě rezavou vestu, kalhoty stejné barvy a sněhově bílé fiží u krku. Vlasy si vyčesala vysoko a jako jedinou ozdobu použila smaragdovou brož. Paní Jenourová si byla moc dobře vědoma, jak jí to sluší. Významně povytáhla obočí a postavila se před kuchaře.

„Jsou venku, myjí nádobí a příbory," oznámil jí a nervózně pohlédl na věci, které mu položila na pracovní desku.

„A proč to nemyjí uvnitř?"

„Protože venku nádobí mnohem rychleji uschne a alespoň mi tady nepřekáží."

Paní se zasmála. Za normálních okolností muži v její přítomnosti roztávali, Fin však na ni pouze vrhl cynický úsměv, odložil salát stranou a zvedl bochník černého chleba, který zručně rozkrájel. Zklamaně si uvědomila, že ani trochu nepodléhá jejímu kouzlu.

„Tedy, vy ale jste rychlý."

„Když mě nikdo nezdržuje," procedil mezi zuby.

Annika si založila paže na hrudník a vystrčila bok do strany. „Vy se nebojíte, jaké by mohlo mít následky, že jste takhle nezdvořilý k příslušníci šlechtického rodu?“

Fin tleskl, aby si očistil ruce od mouky, a bylo mu úplně jedno, že tím poprášil Anničino neposkvrněné jezdecké oblečení. Pak se na ni s klidem podíval. „Dokud budete dostávat, co chcete, nic mi neuděláte.“

Neuhýbal před ní pohledem a nedával nijak najevo, že by mu naháněla strach, což u ní vyvolalo další smích.

„A co bych od vás asi tak mohla chtít?“ Zářily jí oči a Fin se neubránil lehkému zachvění, protože někde hluboko v jeho hrudníku se právě rozžehla jiskra.

„Ať už je to cokoli, chtěla jste to od chvíle, kdy jste se na mě včera usmála,“ odpověděl vyrovnaným tónem.

„Já se usmívám na každého.“

„Ne. Chovala jste se ke mně přívětivě, aniž jste k tomu měla nějaký viditelný důvod.“

„Nečekala bych, že obyčejný kuchař použije slovo *přívětivě*.“

„Měl bych při jednání s vámi používat obyčejnější slovní zásobu?“

„Možná jsem se na vás usmívala, protože jsem chtěla být milá na nového zaměstnance,“ nedala se Annika, jako by jeho předchozí urážku nevnímala.

„Když se někdo neusmívá i očima, buď něco chce, nebo něco skrývá.“

„Podle vás tedy něco skrývám?“ obořila se na něj vikomtka hlasitěji.

„Nebo něco chcete. Vlastně možná obojí. Ale odmítáte mi říct, co to je, a já nemám čas čekat, až se k tomu dostanete.“

Dáma vykulila oči a hledala vhodná slova.

„Za to, jak jste se mnou teď mluvil, bych vás mohla nechat až do konce života hnít v cele,“ upozornila ho. Zdálo se, že na ni udělal dojem, ale zároveň jí také nahnal strach.

„Něco mi říká, že na to, aby se vás něco opravdu dotklo, by pár slov *obyčejného* kuchaře rozhodně nestačilo.“

Fin se otočil, nalil šálek čaje a pak jí ho podal.

„Co to má být?“

„Speciální čaj, který zřejmě potřebuje až moc obyvatel tohoto hradu.“

„Proč?“

„Protože má uklidňující účinky.“

„Co… jak prosím?“ koktala ohromená Annika.

„Je v něm máta a heřmánek. Tedy stejné bylinky, které se běžně pijí před spaním. Až vykvete levandule, příjemně doplní jeho chuť. Panebože, snad jste si nemyslela, že vás tu zkouším otrávit?!“

„Ti, kteří vás zatím potkali, by tím nebyli překvapení,“ utrhla se na něj a udeřila hrnkem o stůl.

Fin to nijak nekomentoval. Místo toho chvilku mlčky čekal a pak se zeptal znovu. „Tak řeknete mi to?“

„Co vám mám říct?“

„Pro živé bohy… no přece co ode mě chcete.“ Zatím sice nezvýšil hlas, ale zároveň se nesnažil zakrývat netrpělivost.

„Myslím, že neřeknu. To, co chci, si prostě vezmu.“

Annika se obrátila na podpatku a elegantně odkráčela z místnosti. Ale pak udělala něco neslýchaného. Ohlédla se, aby zjistila, jak na něj její slova zapůsobila.

Ke svému velkému překvapení a nespokojenosti zjistila, že kuchař v klidu připravuje jídlo, jako by se vůbec nic nestalo.

Král svou ženu láskyplně hladil po hlavě a dívali se, jak se jejich synek honí po zahradě za světluškami.

„Růže v labyrintu budou letos úžasné,“ prohlásila královna a zahleděla se na poupata u živého plotu.

„Už to tak vypadá, drahoušku. Což je vzhledem k letošnímu studenému jaru nečekané,“ šeptal jí král do vlasů a trochu se otřásl. Večer byl opravdu chladný. „Jak se cítíš?“

Otázka zůstala několik napjatých chvil viset ve vzduchu.

„Já… nechci si dělat plané naděje, Normane,“ odpověděla nakonec královna. „Od Erikova narození se žádné těhotenství neudrželo.“

„Na tohle jsem se neptal," namítl Norman a jemně ji uchopil za bledou ruku s dlouhými, uměleckými prsty.

„Nechtěla bych tě zklamat, já…"

Norman políbil manželku na rty, čímž její zajíkání ukončil.

„Ainsley, ani jednou v životě jsi mě nezklamala. Erikův porod tě málem zabil, a jestli máme mít jen jedno krásné, i když trochu rozmazlené dítě, tak budiž."

V královniných očích se objevily slzy.

„Já chci…" začala a pak vzlykla. „Chtěla bych říct, že se cítím dobře, ale… mám strach. Mám strach, že… mi zase bude špatně."

Král ji dál beze slova hladil po vlasech protkaných stříbrem. Dovolil jí, aby ze sebe vyplakala všechny své obavy, a ke svým vlastním se raději nepřiznával.

Nechtěl o ni přijít.

Nikdy.

„Víš." Znovu se odtáhl, aby dokázal všechny silné emoce udržet v sobě. „Ten nový kuchař ve všech služebných probudil… zájem."

Rozesmála se, ten radostný štěkavý zvuk u něj pokaždé vyvolal úsměv.

„Je hezký?" Opřela si hlavu o jeho rameno. „Nebo má znělý hlas jako lord Martin?"

„Vlastně jsem ho ještě neviděl, ale chystám se domluvit oficiální seznámení, abychom zjistili, proč tu způsobil takový rozruch."

Královniny uplakané oči náhle působily tak pobaveně, že se z toho úplně rozplýval.

„Na podobné bláhovosti máš moc práce," prohlásila, když si z obličeje setřela poslední slzy.

„Kvůli tomuhle možná udělám výjimku, protože na sebe skutečně upozornil. Ruby je z něj úplně vedle, a dokonce i paní Annika. Myslím, že jsem ji v životě neviděl rozrušenou, ale dneska se vracela z projížďky a…"

„Nerada ti skáču do řeči, lásko, ale když už mluvíme o Annice… Sešla se s ním?"

„Ne. Tentokrát se spolu sejít nemohli. Navíc nechci, aby se od tebe vzdalovala, dokud se nepřesvědčím, že těm sloužícím

můžeme důvěřovat. Vzhledem k tomu, co se proslýchá, si musíme dávat pozor."

Královna vážně přikývla a vrátila se k novému výstřednímu členovi jejich domácnosti.

„Takže ten kuchař dokázal otřást i ledově klidnou paní Annikou Jenourovou?"

„Přesně tak! Je to neuvěřitelné. Lidé, kteří s ním pracují v kuchyni, se zdají uvolnění a spokojení, ale kdykoli mu někdo zkusí s něčím poradit…" Král se krátce zasmál, protože si vybavil Rubyin poslední výlev. „To ho prý umí rozčílit až k nepříčetnosti."

„V tom případě k němu raději budeme přistupovat s velkou opatrností. Nemůžeme připustit, aby jakákoli část bystré mysli vůdce světadílu podlehla nepříčetnosti." Královna lehce poklepala krále prstem na čelo. „Musím uznat, že na své postavení působí značně autoritativně. Už si prosadil, že budu dostávat jiné pokrmy než ostatní. Dokonce zakázal královskému šenkovi, aby mi podal třeba jen kapku vína nebo piva."

Král se zamračil. „Jaké pro to uvedl důvody?"

„Jeho matka je údajně léčitelka a tvrdí, že tyto nápoje jsou pro ženy v očekávání škodlivé, zvlášť když se jejich těhotenství zdá nejisté. Ptala jsem se i dvorního lékaře. Ten mi to potvrdil a kuchaře za tuto velkou opatrnost pochválil."

„Pokud se snaží chránit tebe a naše miminko, jsem ochotný být shovívavý a ty jeho sklony ke zbrklému jednání mu odpustit," řekl král zamyšleně. „Navíc si mě získal i tím, že mi připravil nejlepší jídlo, jaké jsem kdy ochutnal."

„Já vím. Snad ještě nikdy jsi nespal tak dobře jako včera, po té jeho večeři. Vzbudil ses jako úplně jiný člověk!"

Královna ho škádlivě dloubla do boku.

Usmál se a políbil ji na temeno. V tu chvíli ho zaplavil neskutečný klid, ale moc dobře věděl, že mu nesmí podlehnout. Všude kolem číhaly závažné hrozby a zlo. Přesto se toho prchavého okamžiku držel co možná nejdéle. I když jim v budoucnu do života vstoupí temnota, alespoň…

Alespoň bude mít tuto vzpomínku.

• • •

Fin ležel na podlaze před kuchyňským krbem, ve kterém jen slabě doutnaly oranžové uhlíky, a začínal klimbat. Nad hlavou se mu vznášela vůně bochníků čerstvě napečených k příštímu obědu a usnadňovala jeho přechod do teplé nicoty.

V tom tichu se náhle rozletěly zadní dveře. Ze zahrady vpadl do kuchyně zahalený cizinec a něco si mumlal pod vousy.

„Dobrý bože, tady se snad nikdy nespí?“ zanaříkal Fin. Zvolna se posadil, chytil se stolu a vytáhl se na nohy, i když zůstal trochu nahrbený.

Postava v plášti zakopla o pytel brambor, který byl pohozený kousek ode dveří, a zaklela.

„Kuchyně už je zavřená. Ven se vyprovoďte sám,“ zavrčel Fin a promnul si oči.

Postava znovu zaklela a teprve pak si Fin všiml, že drží nůž.

Najednou byl úplně vzhůru, automaticky rozevřel ruku a železná pánev, očištěná a vychladlá, mu z blízké police vlétla rovnou do dlaně. Koště opřené o zeď mezitím obživlo a podrazilo útočníkovi nohy.

Cizí osoba během pádu hodila nůž směrem k Finovu obličeji a on se úspěšně bránil pánví. Na podlaze zůstal cizinec jen chvilku, než obratně znovu vyskočil na nohy. Fin mu hodil pánev na hlavu schovanou v kápi, on však zručně uhnul a dokázal se pánvi vyhnout dokonce i podruhé, když se vracela Finovi do ruky.

V tichu se ozývalo jen těžké oddychování obou soupeřů, nakonec však napjaté mlčení narušilo tiché zakňourání. Fin mávl volnou rukou a všechny svíčky v místnosti se naráz rozsvítily. Kuchyni zalila teplá záře.

Postava položila na nejbližší polici něco černého, a než se Fin stihl rozhodnout, jak zareagovat, vrhla se ke dveřím, kterými přišla. Fin vyrazil za ní a snažil se zahlédnout její obličej, než se dostane moc daleko, ale zmizela mu ve tmě.

Nešťastně vzdychl a začal přemýšlet, co útočník asi tak mohl chtít. Nakonec si musel neochotně přiznat, že celou událost bude

muset ráno probrat s Ruby. Pak jeho myšlenky narušilo další zakňourání.

Pomalu vyrazil k polici, na niž ten druhý člověk něco odložil, a zamračeně se podíval na tmavý stín. Nechápal, co vidí, dokud se neobjevily dvě zelené oči a špičaté uši.

„Kotě?“

Maličký tvoreček zakňoural potřetí.

Fin ohromeně zamrkal, a než si uvědomil, co to vlastně dělá, popadl misku a nalil do ní čistou převařenou vodu z konve. Už stihla vychladnout.

Jakmile misku položil, kotě do ní potopilo chundelaté tlapky a začalo pít.

„Oni… ten člověk tě sem přinesl, protože potřebuješ pomoc,“ usoudil Fin. Pořád ještě se snažil dát si nějak dohromady všechny události, které se odehrály v posledních deseti minutách.

Kotě už asi mělo dost. Fin ho opatrně zvedl a zkontroloval, jak ho naučila matka, jeho pohlaví.

„Pane, vy jste moc mladý na to, abyste byl takhle daleko od rodičů,“ oznámil kotěti a nabídl mu své dlaně jako oporu.

Kotě se okamžitě přitulilo čumáčkem k jeho tunice z drsné vlny. Fin ho bezděčně poškrábal pod bradou a náhle mu hrudníkem projel výboj.

Okamžitě shlédl dolů a kotě se stejným překvapením zvedlo hlavu nahoru.

„Takže jsem se rozhodl správně, když jsem přijal tohle místo, protože ses tu objevil ty, moje spřízněné zvíře.“

Kotě mňouklo, jako by souhlasilo.

„Jméno ti vymyslím až zítra.“ Fin zívl, zamířil k otevřeným kuchyňským dveřím a pečlivě je zavřel.

O vpádu do kuchyně a podivném chování toho cizince ještě bude muset hodně přemýšlet.

Proč se takhle zahalil, když mu jen přinesl kotě? Proč útočil na někoho, kdo mu vůbec nic neudělal?

Fin si volnou rukou poškrábal obličej a pak se znovu podíval do zelených očiček, která na něj ospale mrkala.

Nemohl popřít, že když poznal své spřízněné zvíře, pocítil najednou klid. Díky tomu spojení se všechny starosti a obavy začaly někam vzdalovat…

Matka mu přece vždycky říkala, že až si najde spřízněné zvíře, přinese mu to velkou útěchu.

Bylo to zvláštní. Zodpovědnost za život, který mu nepatřil. Za někoho, kdo by bez něj byl naprosto bezmocný…

Mělo by ho to obtěžovat, ale on se cítil příjemně uzemněný a svým způsobem důležitý. Dokonce kvůli tomu zapomněl začarovat dveře, aby zůstaly až do rána zamčené.

Místo toho si znovu lehl na podlahu před krb a kotě se přitulilo k němu. Vůbec si nevybavoval, jestli se už někdy cítil takhle úžasně propojený se světem. Brzy upadl do hlubokého a klidného spánku.

V tom omámení zapomněl na další důležitý detail, který mu později způsobí velké úzkosti a stres…

Někdo poblíž už totiž ví, že má Fin čarodějné schopnosti.

KAPITOLA 4

Kočka a myš

Fin právě odeslal snídani vznešeným obyvatelům hradu a sám se s obloženým chlebem v ruce opřel o krb, když vtom někdo znovu narušil klid jeho kuchyně.

Dveře se rozletěly a dovnitř nakráčela Ruby s čistými hadry, které si od ní Fin vyžádal den předtím, následovaná světlovlasým chlapcem. Tomu mohlo být sotva sedm a za chůze si četl z těžké bichle.

„… a jedí lidi," vyhrkl kluk s rozzářenýma očima. Měl na sobě elegantní tmavě modrý sametový kabátek, hnědé kraťasy, bílé podkolenky a kolem krku obrovskou vínovou mašli, která mu málem spolkla bradu.

„Princi Eriku, už jste se potkal s naším novým kuchařem?" Ruby odložila hadry na stůl a se zoufalým výrazem se prosebně zadívala na Fina. Ve tváři byla červená jako vždycky.

Fin působil jako srna, když ji v noci ozáří silné světlo.

„A pak je tu ještě jedna příše…" Chlapec se zarazil, usmál se a mávl na Fina tak mohutně, až upustil knihu. „Ne, ještě ne! Ahoj!"

Ruby se ušklíbla, a jakmile se budoucí vládce království sklonil, aby těžký svazek sebral, nenápadně se Finovi omluvila. Ten se rozhodl znovu si ukousnout chleba a tvářit se neutrálně.

Princ se zase napřímil a ukázal oběma dospělým zářivý úsměv.

„Vaše Výsosti." Fin lehce sklonil hlavu a pak rozpačitě pokračoval v jídle, zatímco Ruby se rozhořčeně mračila.

Chlapec svíral knihu v náručí a nezakrytě na nového kuchaře zíral. „Já jsem Eric. Jak se jmenuješ ty?“

„Finlay Ashowan, Vaše Výsosti.“ Fin se napřímil, odložil sendvič na stůl a nalil si pohár vody. „Ale klidně mi můžete říkat Fine.“

„Vypadáš úplně jinak než bývalý kuchař. Luca byl hrozně starý a tlustý.“

Chlapec hlasitě vzdychl a položil knihu na přípravný stůl. Když si Ruby všimla, jak Finovi zacukalo pravé oko, vrhla na něj varovný pohled.

„Vaše Výsosti,“ začal Fin, ale musel se ze všech sil ovládat, aby chlapce nezačal poučovat.

„Říkej mi Eriku,“ usmál se chlapec.

„To není správné, Vaše Výsosti,“ ozvala se Ruby.

„Eriku, ten stůl není moc čistý, vaše kniha by se mohla umazat,“ upozornil ho Fin nečekaně jemným tónem.

„To vůbec nevadí! Stejně mi pořád padá, takže už je pěkně špinavá. Věděl jsi, že draka nikdo neviděl už dvě stě let?“ Eric plácl rukama do stolu vedle knížky. Oči měl vykulené tak, že připomínaly dva podšálky. „Vlastně sto padesát. Zlatý drak se prý pořád ještě schovává někde v horách, ale nikdo neví, jestli je v horách tady na západní hranici Daxarie, nebo na severu v Troivacku.“

Fin začal vytahovat hrušky z dřevěné mísy na rohu stolu. Do druhé ruky uchopil nůž, menší z těch dvou, které při vaření míval připnuté na opasku. Přitom předstíral zájem o princovo vyprávění.

„Vsadím se, že je v Troivacku a číhá tam na nějakou princeznu, kterou by mohl ukrást,“ pokračoval chlapec jedním dechem. „Troivacký král prý nemá žádné dcery, ale jedenáct synů!“

Byl plný nevinného nadšení a zároveň bral vše naprosto vážně, takže Ruby nenašla vhodný okamžik, kdy ho přerušit.

„Vaše Výsosti, troivacký král má jen dva chlapce, ne jedenáct,“ namítla konečně s náznakem provinilosti. „Se služebnými jsme vám jen říkaly, že v Troivacku je běžné mít velkou rodinu až s jedenácti dětmi.“

Koutek Finových úst vyjel vzhůru a kuchař se tiše zasmál. Hrušku rozkrájel mnohem pomaleji než obvykle.

Když se usmál, hlavní hospodyně si konečně všimla, proč si o pohledném kuchaři zasněně špitají všechny její podřízené.

Pak princi podal jeden plátek. „Eriku, proč by podle vás ten drak nemohl být v Daxarii?“

„Protože můj táta by mu to nedovolil! Zbavil by se ho! Mámě by se mohla narodit holka a přece nechceme, aby mi drak ukradl sestřičku,“ vysvětloval moudře Eric.

Fin se usmál o něco přirozeněji. Koutkem oka si všiml, jak Ruby couvá z místnosti a v obličeji má neobvykle laskavý výraz.

„A proč si myslíte, že jsou draci špatní? Co když také jen chtějí mít hezký domov a rodinu?“

„Vždyť vypalují vesnice a žerou tam všechny ovce!“ vykoktal princ s pusou plnou hrušky, protože momentálně úplně zapomněl na všechny lekce etikety.

„Ale přemýšlel jste někdy, proč to dělají?“ Fin mu podal další plátek hrušky. Ruby se mezitím nenápadně vytratila z místnosti.

„Protože pečené jehněčí je výborné?“ zkoušel to Eric. „Četl jsem také o jiné příšeře, která žije v moři, vyskakuje z vody a polyká lodi v celku!“ dodal a hned předvedl, jak ta obluda skáče.

„Jasně, to je Kraken.“

Fin se opřel o stůl a souhlasně přikyvoval. A pak se ozvalo tiché mňouknutí.

„Co to bylo?“ Rozdováděný princ se zatočil dokola a rozhlížel se na všechny strany.

Fin obešel stůl a pokynul chlapci, aby se k němu přiblížil.

„Dokážete udržet tajemství, Eriku?“

Princ nadšeně přikývl.

„Tohle kotě za mnou přišlo včera v noci. Chci si ho nechat jako oficiálního chytače myší.“ Fin nadzvedl prázdný pytel od brambor, který používal jako závěs. Pod policí se ukázala malá dřevěná bedna, ve které sedělo chundelaté černé kotě s bílou skvrnkou na hrudníku a zvědavě si prohlíželo oba návštěvníky.

„Jak se jmenuje?“ šeptl princ s vytřeštěnýma očima. Bylo vidět, že i když je vzrušený, snaží se zvíře nevyplašit.

„Ještě jsem mu žádné jméno nevybral. Nechcete mi s tím pomoct?“

„To je kluk?“

Eric se podíval na Fina, který už klečel u krabice a zvedal tu chlupatou kuličku.

„Rozhodně ano.“

„Můžu… můžu si ho pohladit?“

Fin se usmál. „Jasně že jo, ale opatrně. Zatím je moc malý na to, aby byl bez maminky.“

Chlapec natáhl ruku a nejistě zvířátku přejel po kožíšku prstem. Vypadalo to, že tají dech. Koťátko po jeho opatrném laskání začalo příst.

„Můžeme mu říkat Kraken? Byl by taková mořská příšera, ale pro myši.“

Fin kotě zvedl a podíval se mu do zelených očiček. „Jmenuješ se Kraken?“

Kotě znovu zamňoukalo. Najednou vypadalo mnohem živěji, jako by ho jméno vzbuzující strach i respekt potěšilo.

„Je vidět, že vymýšlení jmen vám jde, protože jemu se podle mě líbí. Budeme mu tedy říkat kuchyňský kocour Kraken. To zní skvěle, nemyslíte?“

Princ se zahihňal a potěšeně se rozzářil, že byl jeho návrh schválen.

„Možná byste to měl být vy, kdo Ruby oznámí, že na hrad přibyl další obyvatel,“ ozval se ženský hlas. „Když se to dozví od vás, Vaše Výsosti, smíří se s tím mnohem snáze.“

Ve dveřích stála se založenýma rukama Annika. Na sobě měla vínové roucho, což bylo asi to nejdražší oblečení, jaké na ní Fin zatím viděl. Do vlasů si zapletla perly a na rukou se jí třpytily zlaté prsteny. Obyčejně tolik šperků nenosila.

„Paní Jenourová! Nesmíte jí to říct! Je to tajemství!“

Princův vyděšený výraz u dámy vyvolal přísný pohled, kterým se snažila zakrýt svůj úsměv.

„Zatím ano, ale jakmile bude Kraken připravený pustit se do práce, Ruby se o tom rychle dozví.“ Annika vstoupila do kuchyně a hned se sehnula, aby kotě podrbala na hlavě.

„Tak já jí to řeknu, až začne lovit,“ usoudil Eric a vážně kývl hlavou.

„Vaše Výsosti, přišla jsem vám říct, že vás shání vaše matka.“ Annika se na chlapce láskyplně usmála a on jí úsměv rychle oplatil. Ne že by se snad někdy přestal usmívat – neustále z něj tryskalo tolik nezkrotného nadšení a štěstí, že zářil jasněji než slunce.

Vyskočil, pospíchal ke stolu pro knížku a pak vyběhl na chodbu.

„Neměj strach, Fine! Nikomu o něm neřeknu! Sbohem, Krakene!“ Princ jim zamával a znovu knížku upustil. Rychle ji zase zvedl a utíkal chodbou pryč.

Fin s Annikou dřepěli u bedničky a Kraken se zvědavou tlapičkou dotýkal Anničiných prstenů.

„Opravdu ho královna hledala? Nebo mi konečně řeknete, co ode mě chcete?“ Fin vrátil Krakena do pelíšku a vstal. V obličeji měl opět svůj obvyklý neutrální výraz.

„Hledá ho od chvíle, co utekl od snídaně.“ Také Annika se napřímila a zamířila k oknu, aby se podívala na krásný slunný den.

Fin došel zpátky k přípravnému stolu, pustil se do zbytku obloženého chleba, opřel se o loket a nastavil obličej ke krbu. „V tom případě vám přeji příjemný zbytek dne, paní Jenourová.“

Ani se neobtěžoval, aby se za ní otočil.

„Odkud jste, Fine?“ zeptala se tiše a pohlédla na něj. Protože za sebou měla okno, kterým pronikalo jasné denní světlo, působila ještě andělštěji než obyčejně.

Odložil chléb a konečně se obrátil. Nechtěl jí prozradit vůbec nic, jenomže kdyby zalhal a pak se na to přišlo, mohlo by to mít velmi neblahé důsledky.

„Z jižních ostrovů.“

„Ze kterého přesně?“

„Z Quildonu.“

„A máte tam ještě nějaké příbuzné?“ Sklonila hlavu doleva. Na rtech měla tajemný, ale příjemný úsměv.

Fin si dal ruce v bok a vykročil. Zastavil se těsně před ní a se zvláštním výrazem se zadíval do jejího obličeje.

„Víte, paní Jenourová, to kotě mi přinesl nějaký cizinec," začal nevinně, zatímco se mu v mysli splétaly teorie o tom, proč se o něj ta žena náhle tolik zajímá.

Neuhnula před ním, ale její úsměv se ještě rozšířil. „Cizinec? Jaký cizinec? A cože jste to říkal o své rodině?"

Fin se lehce zamračil a dál jí narušoval osobní prostor.

„Neřekl jsem o ní vůbec nic. Můžu se zeptat, proč vás moje rodina zajímá?"

„Jsem zvědavá! Máte opravdu mimořádné nadání, takže bych ráda věděla, po kom…"

„Já bych zase rád věděl, proč je šlechtična vašeho věku neprovdaná," poznamenal s ledovým klidem.

Odmlčela se a pak polkla. „Můj manžel zemřel."

Fin překvapeně o krok ustoupil. Náhle vypadal bezbranně, což Anniku velmi překvapilo.

„Tedy, no… to je mi líto."

„To nemusí. Stalo se to už před rokem a byli jsme svoji jen krátce. Byl o více než čtyřicet let starší."

Když ji Fin poslouchal, přesunul si ruce do kapes. „I tak přijměte moji upřímnou soustrast."

Pokrčila rameny, ale Fin na ní viděl, že ji manželova smrt zasáhla víc, než dávala najevo.

„A co vy? Čeká na vás doma žena a děti?"

Náhle se opět začal tvářit ostražitě. „Ne."

Vrátil se ke stolu, dojedl sendvič a talíř odložil do kbelíku na podlaze. Jeho pomocníci ho později umyjí. Nádobí a příbory myli každý den, a protože kuchař trval na tom, že to musí dělat horkou vodou, většinu času trávili venku u velkého kotle.

Annika se však stále neměla k odchodu.

Fin začal připravovat přísady na polévku, kterou se chystal vařit k obědu. Doufal, že žena pochopí, co jí tím naznačuje.

„Potřebujete ještě něco, paní Jenourová?" zeptal se významně, když zručně škrábal mrkev.

„Proč trváte na tom, že musíte mít kuchyni prázdnou?“

Prudce k ní vzhlédl. Byl si téměř jistý, že už ví, kdo mohl být ten ozbrojený vetřelec. Až do dnešního rána ho jen škádlila a snažila se ho zmanipulovat. A teď se zničehonic zajímá o jeho životní příběh?

„Jsem ve své práci dobrý a ostatní mi většinou jen překážejí nebo mi všechno komplikují. Také mám poměrně vyhraněné názory na některé způsoby chování mezi rytíři a služebnictvem,“ dodal odměřeně.

Když zaznamenala jeho podrážděný tón, rychle změnila přístup. „Překvapilo mě, jak hezky jste se choval k princovi. Předtím jste mi nepřipadal jako muž, který by měl trpělivost s dětmi.“

„Většinou mám děti raději než dospělé. Jsou totiž schopné dodržovat pokyny a zároveň jsou naprosto poctivé.“

Fin na ni opět zkoumavě zíral. Annika se chladně usmála a pomalu se přiblížila. Tentokrát narušila osobní prostor ona jemu. Když odložil nůž i mrkev, byla už tak blízko, že by se mohla dotknout hlavou jeho hrudníku.

„Musíte si dávat pozor na to, co říkáte, Fine. Ty vaše upřímné názory by vás mohly dostat do problémů.“

„Což je další pádný důvod, proč se vyhýbám lidem,“ poznamenal a snažil se nevnímat slabou kořeněnou vůni, která se z ní linula.

Nevoní většina žen spíše po květinách?

Proč je cítit jako kořeněný olej a…

Zasmála se. Nebyl to ten falešný smích, který na něj používala zpočátku, ale známka upřímného pobavení. „Moc dobře se mi s vámi povídá.“

„To není pravda, lezu vám na nervy. Tak co kdybyste zkrátila své trápení a řekla mi, co chcete? Pak byste svou vznešenou společnost laskavě mohla odvést někam jinam.“ Rozhodně jí nedovolí, aby ho ošálila zdáním, že nemá žádné postranní úmysly.

„Teď už chci něco jiného.“

Dokázala vypadat upřímně, ale Fin jí na to stejně neskočil.

„A povíte mi, co je ta nová věc?“

Dáma se dramaticky odmlčela a předstírala, že jeho návrh zvažuje.

„Chtěla bych od vás…“ Poklepala si prsty na rty a teatrálně přemýšlela. „… slyšet odpovědi.“ Pak se na něj usmála, prudce se otočila a vyrazila ke dveřím.

Fin nazlobeně obrátil oči v sloup. Tahle ženská a všechny ty její hry…

„A já vám je rád poskytnu, pokud mi svými otázkami nebudete šťourat do soukromí. Takže, paní Jenourová?“

Annika se obrátila plná sebedůvěry, ale pak si všimla, co jí Fin podává.

„Příště radši zaklepejte a neházejte po mně hned nožem, ano?“

Zbledla, ale pak zvedla obličej a ustaraně se zamračila.

„To není moje. Ale ráda slyším, že si děláte nové přátele.“

Pak bez dalšího zaváhání odešla.

Když se za ní zaklaply dveře, Fin kroutil hlavou a odložil kvalitní nůž stranou.

Pořád ještě věřil tomu, že to byla ona, ale na druhou stranu… pokud ano, proč by mu, bohové, kladla tolik otázek?

Ve studeném květnovém večeru stála na úzkém trávníku mezi královským lesem a růžovým labyrintem zahalená postava. Černý plášť jí skrýval i obličej. Bez jediného pohybu čekala, dokud si v mlze mezi stromy nevšimla lesku plátové zbroje. I ve tmě byl ten muž jen těžko k přehlédnutí… a vlastně i k přeslechnutí.

„Idiote,“ sykla tiše, než ji příchozí mohl slyšet. Když k ní vysoký svalnatý muž došel asi na dva a půl metru, pronesla hlasitěji: „Tyhle chladné večerní teploty jsou příjemné.“

Bojovala s touhou muže bodnout. Tomu troubovi ještě nějakou dobu trvalo, než si uvědomil, že mu vlastně řekla heslo.

„Jo, jasně! Zítra by mohly vykvést růže, jestli je nesežerou netopýři.“

Zahalená postava si na chvilku pod kápí sevřela kořen nosu a pak ruku zase spustila. „Tak jaké máte zprávy, Corey?“

„Potvrdilo se, že troivacký král se chystá Daxarii vyhlásit válku.“

„A kolik má vojáků?“

„To nevím. Budete si muset počkat na…“

„Nevyslovujte jeho jméno!“ vyštěkla postava.

„Jasně, sakra. Omlouvám se, Draku.“

„Držte pusu. Znovu se s vámi budu moct sejít až po beltainu.“

„Chápu.“ Corey sklonil hlavu a dlouhé vlnité vlasy svázané v culíku rozčepýřil vítr.

Drak naposledy nesouhlasně potřásl hlavou, pak se otočil a zmizel v mlze.

Corey tam zůstal sám a povzdechl si. Jestli má dál dělat špeha v Austice, potřebuje lepší odměnu než jen příslib povýšení na rytíře.

KAPITOLA 5

Udržujte si odstup

Fin seděl před otevřenými dveřmi do zahrady na sudu plném zrní, který jim bránil v zabouchnutí. V ruce držel sklenku vody a se zavřenýma očima si užíval větřík, jenž mu právě sušil pot z obličeje. Studená fronta, která se nad královstvím držela v prvních jarních týdnech, konečně zeslábla, ale nahradilo ji příšerné vedro a kuchaři pracujícímu u ohniště v kuchyni výrazně ztěžovalo život.

Jako by toho nebylo málo, ještě se poslední den měsíce konala oslava svátku beltain, takže k jeho běžným povinnostem přibyly tyto přípravy. A protože mu přitom neustále hrozil úpal, už začínal padat únavou.

Nejvíc ho ale zlobilo, že do kuchyně mířily průvody lidí s dodávkami jídla a piva. Kvůli jejich přítomnosti si Fin proti vysokým teplotám nemohl pomoct žádným kouzlem.

Přes tyto obtíže zatím dokázal své schopnosti utajit téměř před všemi obyvateli hradu a potěšilo ho, že Ruby se začíná s jeho nadvládou v kuchyni neochotně smiřovat. Za oba tyto úspěchy si zasloužil příjemný večer o samotě, jen ve společnosti sklenice piva… a samozřejmě Krakena. Poblahopřát sám sobě si však dovolí teprve po úspěšném zvládnutí slavnosti.

Zahalená postava se už nevrátila a paní Jenourová za ním zaskočila jen dvakrát. Při obou návštěvách ji v kuchyni překvapily zástupy kupců, kteří se s novým kuchařem dohadovali o cenách svého zboží.

Náhle ho z rozjímání vytrhly rychle se blížící kroky. Pootevřel oko a všiml si, že v zahradě, obsahující mnoho zelených příslibů úrody zeleniny a bylinek, poskakují zlaté kučery.

Hannah měla zarudlý obličej. Béžovou sukni a modrou zástěru si držela vykasané a kráčela rychle po hlavní pěšině. Zpomalila, až když byla kousek ode dveří a zahlédla Fina.

„Děje se něco?“ zeptal se, čímž ji přiměl, aby se u něj zastavila.

„Ne… neděje. Jen se chystám… spočítat pytle s bramborami,“ zajíkala se, a aniž na něj pohlédla, snažila se zmizet dovnitř.

Fin rychle zvedl ruku a jemně dívku vrátil o kousek zpátky, aby si ji mohl prohlédnout. „Hannah, ty se celá třeseš.“

Chystal se jí položit další dotaz, ale pak zaslechl ze zahrady halasný smích.

Ohlédl se směrem k nejbližší hradní věžičce po své pravici, odkud Hannah přiběhla, a uviděl, jak se blíží sirové Taylor, Andrews a Lewis.

Napřímil se, aby před nimi Hannah schoval, pak se na ni podíval a neuniklo mu, že jí po tvářích začínají stékat slzy.

Teď už se musel ze všech sil ovládat, aby mluvil klidně, protože jím cloumal strašlivý hněv.

„Hannah, prosím, skrč se pod polici za dveřmi. Dám ti vědět, až bude čistý vzduch.“

Beze slova přikývla a vběhla dovnitř.

Fin dopil sklenici a odložil ji na sud. Pak se ledabyle postavil před otevřené dveře. Rytíři přicházeli po pěšince.

„*Máštopodkontroloumáštopodkontrolounesmíseotomdozvědět*,“ mumlal si pro sebe, protože bojoval se sílící magickou silou, která Hannah chtěla za každou cenu ochránit.

„Jé, kuchař se tady poflakuje!“ zablekotal sir Andrews a zazubil se na sira Taylora.

„Nedivím se, že tu nikde není vidět Hannah. Určitě musí makat za něj!“ posmíval se sir Lewis a skelným pohledem modrých očí se snažil zpražit kuchaře, který sice nebyl tak mohutný a svalnatý jako rytíři, ale všechny tři převyšoval.

„Pánové, zrovna jsem otevíral kuchyňské dveře," vysvětlil Fin pevným hlasem. Nehodlal jim jakkoli projevovat úctu.

„My do té tvé pitomé kuchyně stejně nechceme," utrhl se na něj sir Lewis, ale přitom zkoušel nakouknout dovnitř.

Fin se odmítal pohnout třeba jen o píď a nezdržoval se ani pohledy na rytíře obklopující sira Taylora. Bylo mu totiž více než jasné, kdo představuje největší nebezpečí.

Nejstatnější ze všech přítomných vycenil dokonale bílé zuby a naklonil se dopředu. Přestože bylo jen chvilku po obědě, táhlo z něj pivo.

„Ustup stranou, bidlo," poškádlil ho a ostatní rytíři se rozřehtali.

„Do kuchyně pouštím jen ty, kteří tam pracují."

„Víš, co je zvláštní, kuchaři? Že ti nikdo nedal právo mě odkudkoli vyhazovat."

Talíře a příbory začaly rachtat a rukojeť litinové pánve se zvedla, jako by se postavila do pozoru. Rytíři si oživlého nádobí v místnosti nemohli všimnout, ale Hannah to neuniklo. Přemýšlela, jestli je to zemětřesení, nebo se k hradu blíží nějaký obrovský netvor. Nejradši by se ve své skrýši ještě o trochu zmenšila.

„Mám na to právo od krále. Můžete se zeptat svého kapitána." Fin sice s králem ještě ani jednou nemluvil, ale doufal, že by tím mohl tohohle parazita odradit.

„Takže jsi takové právo dostal od krále? O tom pochybuju." Sir Taylor kuchaře popadl za propocenou tuniku a přitáhl si ho těsně k obličeji. „Víš, do jakých problémů se můžeš dostat, když mi budeš lhát?"

„Určitě do menších než ty, pokud neposlechneš královské rozkazy," opáčil Fin a ruce visící podél těla zaťal v pěst.

Rytíři odsud musí odejít.

A to teď hned.

Jinak není vyloučené, že je vystřelí až do Alcidského moře několik kilometrů od pobřeží.

Sir Taylor propaloval vysokého kuchaře jasně modrýma očima a zkoumal, jestli náhodou neblafuje.

Fin zůstával navenek klidný. Už v mládí se naučil, že při setkání s podobnými muži nesmí dát najevo svůj hněv.

„Asi se půjdu kapitána zeptat," pronesl nakonec zamyšleně sir Taylor a pustil ho. „Už ti někdo řekl, že vypadáš jako bukvice?"

Jeho kumpáni se mohli smíchy potrhat. Jako na povel se otočili k odchodu a vzápětí všichni tři zakopli o hrábě, motyku a lopatu, které byly ještě před chvilkou opřené o plot. Omámení alkoholem si vůbec nevšimli, že se jim nářadí (zdánlivě ze své vlastní vůle) nahromadilo u nohou.

Nejhůř z trojice se poranil sir Lewis. Čelo a tvář měl pohmožděné od hrábí, na které spadl. Sir Andrews se ošklivě uhodil do spánku o motyku. Jen sira Taylora bohužel před pádem zachránila těla jeho kamarádů.

Ale ještě není všem dnům konec, uvědomil si Fin, když se rytíř s bolestnou grimasou postavil a se syknutím odlehčil pravé koleno.

„Jak se to sem dostalo?" štěkl sir Taylor a nezakrytě se mračil na Fina.

„Shodili jste to," vysvětlil Fin. „Měli byste všechno posbírat, než se vrátí zahradník."

Pak se k nim obrátil zády, strčil si ruce do kapes a vrátil se do kuchyně. Slyšel, jak muži na odchodu klejí a nadávají mu. Bylo mu jasné, že spolu ještě neskončili, ale počítal s tím.

Jakmile si byl jistý, že se mu ztratili z dohledu, postaral se, aby se nářadí vrátilo na své místo.

„Hannah, už můžeš vylézt," zavolal tiše.

Zašel hlouběji do kuchyně a pohlédl na přípravný stůl. Pak si uvědomil, že se dívka stále krčí pod policí. Ve znovu nastalém tichu byly dobře slyšet její nenápadné vzlyky.

Pomalu zamířil k její skrýši, zvedl pytel zakrývající její drobnou postavu a posadil se na podlahu obličejem k ní.

„Přemýšlel jsem. Od této chvíle budeš pracovat na konci zahradní pěšiny. Potřebuju, abys tam loupala zeleninu."

Dívka, které nemohlo být víc než devatenáct, krátce přikývla.

Rozbolelo ho srdce, proto ještě dodal: „Jestli budeš mít potíže, klidně za mnou přijď. Kdykoli. Chci, aby pro tebe tahle kuchyně byla stejně bezpečná jako tvůj pokoj nebo dům, ano?“

Hannah zvedla hlavu a hřbetem ruky si otřela obličej.

„Umyj se a sežeň si nějaký pařízek na sezení. Tu zeleninu ti tam donesu. Kdybys předtím měla žízeň, stačí říct.“

Pak se rozpačitě postavil, sebral velkou dřevěnou mísu a začal ji plnit bramborami a mrkví.

Hannah ještě několikrát popotáhla a vyklouzla zpod police. S nahrbenými rameny a celá roztřesená přistoupila ke stolu.

„Oni…“ začala ochraptěle. Fin, aniž zvedl hlavu od práce, nalil do sklenky vodu a posunul ji k ní. Vděčně se napila, pak se několikrát zhluboka nadechla a zkusila znovu promluvit. „Oni zjistí, že jsi lhal, a vrátí se.“

„Dneska to nebude.“

Hannah se na něj tázavě podívala.

„Náhodou vím, že pro rytíře se nesluší pít přes den,“ vysvětlil Fin. „Jestli jsou tak hloupí, že se půjdou zeptat hned, trest je nemine.“

„Ale nenechají to být,“ poznamenala ustaraně.

„To ne. Ale s tím si nemusíš dělat starosti.“ S těmi slovy k ní Fin konečně obrátil své modré oči se zlatými flíčky.

„Ty se jich nebojíš?“ užasla Hannah. „Připadá mi, že se nebojíš vůbec nikoho!“

Fin se usilovně snažil předstírat, že se vůbec nic neděje. „Ale já se jich bál. Jen jsem si celkem jistý, že zápach sira Taylora by se dal považovat za zbraň.“

Nervózní smích, který se Hannah vydral z úst, ho překvapil, ale zároveň v něm také vyvolal náznak úsměvu. Když se znovu usadila a otřela si poslední slzy, dlouze a rozechvěle se nadechla.

„Hannah, každý občas mívá strach. Já ho jen lépe skrývám, protože už jsem v životě potkal horší muže, než jsou tihle tři.“ Zatvářila se tak soucitně, až z toho zrudl. „Měl jsem… no, nepříjemného otce. Teď už je pryč. A to je všechno, co k tomu řeknu. Tak.“

Podal jí téměř přetékající misku se zeleninou. Hannah ji pevně sevřela a přikývla, aby dala najevo, že je odhodlaná a poslušná.

Když potom kráčela po zahradní pěšině, neuniklo jí, že ať rytíři zakopli o cokoli, někdo to odklidil. Byla však plná vděku a zřejmě i obdivu ke kuchaři, a tak se nad tím více nezamýšlela.

Večer s sebou přinesl nádherně milostivý větřík. Fin mohl konečně zavřít dveře, kterými pustil ven poslední pomocníky. I přes ten střet s rytíři za sebou měl další plodný den.

Posmutněle se podíval na jeden ze sudů a přemýšlel, jestli vydrží vzhůru alespoň tak dlouho, aby stihl dopít půllitr. Kraken jako na zavolanou vykoukl z hromady brambor a povzbudivě zamňoukal.

Fin si už nějakou dobu vyčítal, že na kotě nemá dost času, ale naštěstí každé ráno přicházel princ a hrál si s ním, dokud mu nezačalo vyučování.

Ve chvíli, kdy se sehnul, aby tu rychle rostoucí chlupatou kuličku zvedl, se pohnula klika na dveřích vedoucích do chodby.

Fin rychle a tiše zastrčil Krakena zpátky za brambory a hned se zase narovnal.

Dveře se otevřely a do kuchyně vstoupil postarší muž. Při chůzi se opíral o dubovou hůl s krystalem v rukojeti. Dlouhé šedé vlasy mu ve vlnách splývaly po ramenou. Měl i bradku, kterou si však úhledně zastřihoval těsně pod bradou.

Královský mág.

„Dobrý večer, kuchaři."

„Ehm… dobrej." Fin neměl tušení, jestli by se měl uklonit, nebo ne.

Mág se s náznakem překvapení rozhlédl kolem sebe.

„Tohle je úplně jiná kuchyně, než když jsem tady byl naposledy," oznámil příjemným tónem a mírně se usmál.

Fin si rozpačitě odkašlal a ustoupil o krok, jako by snad měl jeden z nich lepru. Jen tak tak odolal nutkání vyděšeně ucuknout.

Poslední věc, kterou by teď potřeboval, bylo odhalení zdejším mágem.

„Jmenuji se Lee. S radostí se přicházím seznámit s člověkem, který má na svědomí všechna ta lahodná jídla."

„Já jsem Fin. Potřebujete něco?"

Dobře věděl, že mágovi stačí dostat se blíž, aby neomylně vycítil jeho tajemství. A kdyby ho ten starý šejdíř odhalil, nejspíš by to nepřežil.

Lee se zasmál, čímž přerušil Finovy neodbytné myšlenky. „Vidím, že paní Jenourová nežertovala, když mluvila o vaší přímé povaze."

„Ona snad paní Jenourová někdy žertuje?"

Leemu zajiskřilo v očích a Fin začal být ještě ostražitější. Laskaví staří mágové vás snadno oklamou, abyste si přestali dávat pozor.

Tihle rádoby kouzelníci jsou pěkná banda.

„Paní Jenourová oplývá inteligencí i vtipem. Máte velké štěstí, že si na vás udělala tak mimořádný názor."

„Je to štěstí, nebo prokletí? Občas to bývá docela podobné."

Lee se rozesmál. „Chápu. Sice bych vám nedoporučoval, abyste si tu svou pusu pouštěl na špacír před každým, ale váš slovní souboj s touto dámou bych si vyslechl rád. Už teď věřím, že bude neobyčejně zábavný."

Lee udělal další krok směrem k Finovi, který na to zareagoval dalším ústupem.

„Já přece nekoušu, mladíku." Mág se zastavil a opřel se o hůl, jako by byl unavený.

Snažíš se mě přesvědčit, že jsi slabý? Na to ti neskočím!

„Víte, já jsem dost opatrný na to, koho si pouštím do kuchyně. Jestli jste mi nepřišel zadat nějakou neodkladnou práci, pane, rád bych si šel lehnout."

Lee přimhouřil světle modré oči a ani se neobtěžoval zakrývat, že z nich vychází bílá záře.

„Máte něco se zrakem, pane?" obořil se na něj Fin a přitom sebou trhl tak prudce, že shodil hrnek z police.

Lee se polekal, a když zavrtěl hlavou, záře v jeho očích pohasla. Potom se znovu vřele usmál. „Ale, to je šedý zákal. Stárnutí je nevděčný úkol, který bych vám rozhodně nedoporučoval."

To mi ten dědek radí, že se mám zabít?!

Fin se rozhodl vhodně zareagovat, aby zmírnil případné napětí. „Stárnutí dávám přednost před tou druhou možností, díky."

Lee se s úsměvem obrátil ke dveřím. „Nechám vás spát."

Pomalu se šoural pryč a Fin opatrně vyrazil za ním, avšak snažil se zachovat patřičný odstup. Jenže stařec se náhle otočil a udělal krok směrem k němu.

Fin odskočil co možná nejdál a instinktivně se ještě zaklonil. Nic jiného se od toho zatraceného mága čekat nedalo, nadával v duchu. Srdce se mu prudce rozbušilo.

„Nechtěl jsem vás vylekat. Jen jsem vás přišel ujistit, že o vašem tajemství nikomu nepovím."

Finův nevyzpytatelný výraz se objevil tak rychle, že Lee také překvapeně ucouvl.

„Nejsem si jistý, jestli chápu, co tím myslíte. A vlastně jste mi ani neprozradil, co vás ke mně do kuchyně přivedlo."

Lee přikývl a mezi obočím se mu objevila sotva znatelná vráska.

„No ovšem, úplně bych zapomněl! Trochu jsem doufal, že byste mi mohl dát recept na jeden z těch malých dortíků, které jste upekl. Ten s tím úžasným kořením. Žena se synem by si na něm určitě pochutnali stejně náramně jako já."

„Vy asi myslíte skořicové sušenky? Klidně vám ten recept dám, ale koření je hodně drahé. Dopravuje se k nám až z jižních ostrovů Zinferského království."

„Nepovídejte. To je škoda…"

Lee se znovu obrátil ke dveřím, ale Fin si tentokrát umíněně založil ruce na hrudníku. K tomu starému pošetilci už se nepřiblíží. Ani se nepohne, dokud jeho kroky neutichnou v chodbě.

„… ale přišel jsem vlastně především proto, že krále zajímalo, proč nevyužíváte domek určený hradnímu kuchaři. Odsud je to jen pět, možná deset minut chůze."

Lhář. Někdo nebo něco mu naznačilo, že mám zřejmě magické schopnosti.

„Začínám dřív a končím později než většina sloužících. Proto bych každou volnou minutu chtěl využít k spánku. Už takhle mám hrozně málo času."

Fin se neobtěžoval zakrýváním toho, co tím naznačuje. Jeho tón byl dostatečně jasný.

Leeovo obočí udiveně vystřelilo vzhůru, ale pak už mág opravdu vzal za kliku a otevřel dveře. Když už byl oběma nohama venku z kuchyně, ještě jednou se otočil, tentokrát velice pomalu.

„Myslel jsem tím, že Ruby neřeknu o vašem domácím mazlíčkovi, Finlayi Ashowane."

Fin se zamračil a počkal, až za sebou Lee zavře. Pak ještě několik minut stál na místě, dokud si nebyl jistý, že se ten pobočník Satanovy řiti nevrátí.

Potom začaroval dveře, aby se zamkly a chránily místnost před dalšími útoky, a dvakrát zkontroloval, že totéž udělal i s dveřmi a oknem vedoucími do zahrady. Nakonec znovu zvedl Krakena, který zřejmě byl trochu dotčený, že se ho předtím tak rychle zbavil.

„Promiň, za to může ten mág."

Kotě mňouklo a Fin usoudil, že mu tím nejen odpustilo, ale dokonce s ním jednoznačně souhlasí.

„Jednou mi, Krakene, budeš pomáhat odhánět nevítané hosty a já ti za to budu platit nejdelikátnějšími rybami v tomhle království."

Kraken zamňoukal dvakrát po sobě.

„Jsem rád, že to přijímáš. Teď pojďme spát. Do slavnosti zbývá sotva týden a já mám pocit, že tady bude čím dál větší zmatek."

KAPITOLA 6

Čarodějky a mágové

Annika seděla na vnitřním nádvoří hradu a upíjela čaj obsahující štědrou dávku troivacké měsíční záře. Po smrti manžela si tento alkohol, o kterém se proslýchalo, že už jen jeho výpary by porazily krávu, dopřávala víceméně pravidelně a ke své značné lítosti si vytvářela čím dál větší toleranci.

„Paní Jenourová!“

V příjemně uvolněném Anničině obličeji se po náhlém zvolání mihlo podráždění. Dlouze se napila svého „čaje“, pak vstala a jen s náznakem úsměvu pohlédla na baronku Emily Gauvovou. Byla to malá, světlovlasá, jen o několik let mladší žena. Za barona Gauvu, poměrně ucházejícího muže, se provdala jen několik měsíců předtím, než Annika dorazila do Daxarie.

„Dobré odpoledne, paní Gauvová.“ Annika krátce přikývla a snad pomilionté děkovala bohům, že je díky svému titulu vikomtky baronce nadřazená.

„Nevadilo by vám, kdybych si čaj dala s vámi? Vypadáte tu tak osaměle.“ Emily se podívala na podnos plný zákusků, který ležel na stolku, a pak znovu upřela tmavě modré oči na Anniku.

„Dnes to bohužel nepůjde, protože odpoledne očekávám Její Veličenstvo královnu na soukromou schůzku. Odložíme to najindy?“

Annika si to malé odmítnutí v duchu užívala. Nicméně Emily Gauvová ani na okamžik neztratila svůj nechutně sladký úsměv a sepjala ruce před zlatými šaty.

„Ale jistě! Jak se vlastně Jejímu Veličenstvu daří?“

„Jako obvykle.“ Annika dál upřeně zírala do baroncina srdcitého obličeje. Líbilo se jí, jak se pod jejím přímým pohledem ošívá.

„To je rozhodně báječná zpráva. Potkáme se tedy na oslavě svátku beltain?“

„Možná. Vadí mi, když je někde hodně lidí.“

„Ale stejně byste měla přijít, alespoň na chvilku!“

Annika se roztomile zasmála.

„Podobné oslavy jsou pro mladé panny, které si hledají ženichy. Já o svou lásku už bohužel přišla, ale doufám, že si to s baronem Gauvou náramně užijete.“ S posledními slovy nasadila výraz truchlící ženy.

„Paní Jenourová, jsem si jistá, že váš manžel, dejte mu, bohové, klidného odpočinku, by si jistě přál, abyste v dlouhém životě, který ještě máte před sebou, našla radost.“ Emily Gauvová se natáhla a vzala ji za obě ruce. „Tedy, vy ale máte mozoly! Musím vám dát svou mast, ta vám ruce zjemní přesně tak, jak si dáma vašeho postavení zaslouží,“ švitořila.

Annika se musela přemáhat, aby ovládla všechny nervy v těle a nezačala skřípat zuby.

„Přichází Její Veličenstvo královna Ainsley.“

Na nádvoří se před hlavní severní bránou objevil sluha a Annika se zvráceným potěšením sledovala, jak se paní Emily stáhla dozadu a nenápadně zmizela ve stínech západní brány. O královně se moc dobře vědělo, že k lidem mimo svůj nejbližší okruh se chová odměřeně a věcně, což některým z nich nahánělo neskutečný strach.

Když Ainsley spatřila Anniku, vřele se usmála. Královna na sobě měla světle zelené roucho a zlato se jí blyštělo na uších i na prstech. Světle hnědé prokvetlé vlasy si vyčesala nahoru a vsadila do nich jednoduchou korunku, která však dostatečně upozorňovala na její významné postavení.

Přistoupila k Annice, objala ji a políbila na obě tváře. Druhý polibek lehce protáhla a zašeptala: „To už vás ta ženská zase obtěžovala?“

„Je to nudná krůta.“

„Aha. A zkrotila jste ji?“ Ainsley se své slovní hříčce škodolibě zasmála.

Annika na ni vrhla pohled, který byl zároveň dotčený i pobavený. Nakonec si ale povzdechla a usmála se.

Potom královna nakrčila nos, protože k ní dorazila výrazná vůně Anničina dechu, a vědoucně pozvedla obočí.

„Musím trénovat na den, kdy budu nucená soutěžit v pití alkoholu,“ pokrčila Annika rameny a usmála se.

„Drahoušku, podobné akce se přece pořádají pro natvrdlé rytíře. O ženy tam nikdo moc nestojí.“

„Já se radši přetrénuji, než abych se nepřipravila dostatečně.“

Potom se obě přítelkyně usadily a zdvořile čekaly, až jim služebnictvo naservíruje zákusky.

Když se pak obě současně zakously do nadýchaného dezertu plněného borůvkami a smetanovým krémem, naráz blaženě vzdechly.

„Přestože už jsem si na toho nového kuchaře vyslechla spoustu stížností, musím říct, že já osobně jsem z něj nadšená,“ podotkla královna s očima zastřenýma rozkoší.

„Takže už jste ho konečně viděla?“ Annika z nějakého důvodu začala vypadat nervózně.

„Ne, neviděla. Ale teď mi musíte prozradit, proč se tváříte takhle.“

Paní Jenourová se krátce nadechla, pak se natáhla pro hrnek s čajem a přiblížila si ho ke rtům. „Jen tak. Vlastně jsem si dělala starosti, jestli už jste také nepodlehla kouzlu jeho osobnosti.“

Královna se zasmála a dívala se, jak Annika s potlačovaným úsměvem dopíjí svůj čaj.

„Norman tvrdil, že všechny naše služky jsou z něj úplně vedle, a musím přiznat, že moje zvědavost neustále narůstá.“

„Neztrácela bych s ním čas. Na něm je výjimečný možná tak nedostatek vychování a zdravého rozumu.“

Na Ainsleyině obličeji se začal objevovat úsměv. „Moje vzácná paní Jenourová… nejste z něj náhodou také trochu vedle?“